

KINGS OF SIN

KING OF GREED

A FÖSVÉNYSÉG

ANA HUANG

PASSION
VÁLOGATÁS

Az övé volt, a felesége volt, de elvesztette... És most bármire képes, hogy visszaszerezze.

Befolyásos. Zseniális. Nagyratörő.

Dominic Davenport nem véletlenül lett a Wall Street királya. A semmiből küzdötte fel magát a csúcsra. Mindene megvan: csodálatos otthona, gyönyörű felesége és több pénze, mint amennyit egy élet alatt el tudna költeni. De hiába, mert neki soha semmi nem elég. A kapzsisága viszont elúzi az egyetlen személyt, aki feltétel nélkül szerette. Ez a valaki pedig a felesége. Volt. Csak amikor Alessandra elhagyja, akkor döbben rá, hogy az élet sokkal többről szól, mint a gazdagságról és a hírnévről... de ekkor már talán túl késő.

Kedves. Intelligens. Figyelmes.

Alessandra Davenport éveken át játszotta a másodhegedű szerepét a házasságában. Kitartott férje mellett, amíg ő a birodalmát építette, de most, hogy elérték a csúcst, rá kell döbennie, hogy ez a férfi már nem ugyanaz, akibe ő annak idején beleszeretett. Így végül úgy dönt, saját kezébe veszi az irányítást. Az életét és önmagát helyezi az első helyre, még ha ez azt is jelenti, hogy el kell hagynia az egyetlen férfit, akit valaha szeretett. Arra viszont nem számított, hogy a férje nem fogja elengedni... arra meg végképp nem, hogy még harcolni is fog a házasságukért. Kerül, amibe kerül.

Vajon sikerül visszatalálniuk egymáshoz, vagy Alessandra és Dominic élete végérvényesen különvállik?

Ana Huang

nevét többször láthattuk már a USA Today, a The New York Times, valamint az Amazon bestsellerlistáinak élén. A Twisted-sorozattal világhírűvé vált szerző a New Adult és kortárs romantikus műfajban alkot. Műveiben lelkesen mutat be örülten szenvedélyes párkapcsolatokat és igazi alfahím főszereplőket. Könyveit több mint harminc nyelvre fordították le, és olyan helyeken találkozhatunk vele, mint a Good Morning America, a Cosmopolitan vagy a People. Imád utazni, a szebbnél szebb úti célokot előszeretettel jeleníti meg történeteiben, és nem tud nemet mondani egy jó chai lattéra.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.anahuang.com

[www.facebook.hu/PassionValogatas](https://www.facebook.com/PassionValogatas)

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Egy nap alatt befaltam ezt a könyvet. Úgy olvastam, mint egy megszállott. Az első mondattól a legutolsóig élveztem. Az egyik legjobb »második éseley« sztori, amit valaha olvastam. Alessandra rendkívül jól kidolgozott karakter, csak imádni tudtam. Az pedig, hogy Dom fülig szerelmes belé, szinte süttött a könyv lapjairól. Még a legreménytelenebb helyzetekben is.”

Amazon

„Bevallom, én már alaptól nagyon vártam a sorozatnak ezt a részét, amelyben egy házasság kisiklásának lehetünk tanúi. Hát még, amikor elkezdtem olvasni! Mindjárt az elején beleszöppenünk a Dom és Alessandra közötti érzelmi zűrzavarba. Jó volt látni, hogy Dom felfogja, most aztán tényleg mindent elveszíthet. Alessandra egyáltalán nem könnyítette meg a dolgát. Imádtam, ahogy Dom küzdött a szerelméért! Az elejétől a végéig átéreztem a szereplők lelkének minden rezdülését. Csak ajánlani tudom!”

Goodreads

„Eddig ez a kedvenc könyvem Ana Huangtól! Dom és Ále tényleg szuperek voltak. Nem is tudom, hogy mikor fogott meg ennyire utoljára egy szerelmespár sztorija. Komolyan, sírtam. Még hozzá elég sokat. És nevettem is. Ez a könyv nekem maga volt a gyógyulás és a megerősítés. Ale egyszerűen csúcs. De tényleg. Nem tudom eléggé dicsérni ezt a könyvet.”

Storygraph

**PASSION
VALOGATÁS**

ANA HUANG

KING
OF
GREED
A FÖSVÉNYSÉG

— részlet —

1. FEJEZET

Alessandra

Valamikor régen, réges-régen szerettem a férjemet. Szerettem, mert jóképű volt, ambiciózus és intelligens. Szerettem a vadvirágokat is, amiket éjszaka a munkából hazafelé jövet szedett nekem, szerettem a válamra adott gyengéd csókjait, amikor reggelente arra is képtelen voltam, hogy lenyomjam az ébresztőórát.

De mindez régen volt már, réges-régen, most viszont, amikor hetek óta először időben jött haza, és végignézhettem, ahogy belép az ajtón, csak mély, tompa fájdalmat éreztem lelkemnek azon részein, ahol egykoron a szerelem lakozott.

– Ilyen korán? – mondtam, noha már majdnem éjfél volt.
– Hogy ment a munka?

– Jól – dobta le magáról a kabátját Dominic, felfedve makulátlan szürke öltönyét és a zakó alatti makulátlan fehér inget. Persze mindkettőt szabó készítette, és mindkettő több mint ezer dollárba került. Mert Dominic Davenportnak, ismertebb nevén a Wall Street királyának, mindenből a legjobb dukál. – Tudod, a munka az munka.

Semmitmondó csókot lehelt az ajkamra. A citrusfélék és a szantálfa ismerős fuvallata simogatta az érzéseimet, amitől egy pillanatra elszorult a szívem. Még mindig ugyanazt a parfümöt használja, amit egy évtizeddel ezelőtt ajándékoztam neki az első braziliai utunkon. Régebben nagyon romantikusnak találtam, hogy így kitart a márka mellett, de az utóbbi években kialakult cinikus énem inkább azt súgta, hogy egyszerűen csak lusta másikat keresni magának.

Hiszen Dominicot semmi nem érdekli, ami nem hoz pénzt neki.

Röpke pillantást vetett a dohányzóasztalon sorakozó rúzs-foltos borospoharakra és a kínaiból hozatott kaja maradványaira. A házvezetőnőnk szabadságon volt, én pedig épp csak nekiálltam a rendrakásnak, amikor belépett az ajtón.

– Vendégeid voltak? – kérdezte, bár nem úgy tűnt, mint-ha tényleg érdekelné.

– Csak a lányok. – A barátnőimmal azt ünnepeltük, hogy a közel kétéves préseltvirág-webáruházam újabb pénzügyi mérföldkőhöz érkezett, de nem tartottam fontosnak, hogy ezt a férjemmel is megosszam. – Eredetileg úgy volt, hogy elmegyünk valahová vacsorázni, de aztán az utolsó pillanatban úgy döntöttünk, inkább itt maradunk.

– Az jó – hümmögte Dominic, de közben már a telefonját simogatta. Szigorúan tartotta magát ahhoz, hogy ilyenkor már nem olvas e-maileket, úgyszólván valószínűleg az ázsiai tőzsdéket bújta.

Éreztem, ahogy a gombóc nőni kezd a torkomban.

Még mindig olyan lélegzetelállítóan jóképű volt, mint amikor először megpillantottam a főiskolán, a könyvtárban. A sötétszöke hajával, a sötétkék szemével, és azzal az ábrándozó arckifejezésével. Ez az arc nem adta könnyen a mosolyát, de nekem épp ez tetszett benne. Nem volt benne semmi hamisság. Ha Dominic mosolygott, akkor azt komolyan is gondolta.

Mikor mosolyogtunk utoljára egymásra úgy, mint annak idején?

Mikor érintett meg utoljára? Mármint a szexuális együttéléteken túl, egyszerűen csak azért, hogy kimutassa a szeretetét?

A gombóc egyre csak nőtt, már levegőt is alig kaptam tőle. Nyeltem egy nagyot, és erőnek erejével mosolyra húztam a szám.

– Apropos, vacsora! Ugye nem felejtetted el a hétvégi utunkat? Tudod, péntek este Washingtonba...

– Nem felejttem el – bökött rá a telefon kijelzőjére.

– Dom! – mondtam valamivel határozottabban. – Ez tényleg fontos.

Csak a jó ég tudja, az évek során hányszor mondta le az utolsó pillanatban a randevúkat, hányszor volt olyan, hogy mégsem tudtunk elutazni, hányszor szegte meg az ígéreteit... de ez most a tízéves házassági évfordulónk. Ilyen csak egyszer van az életben. Ezt nem hagyhatja ki.

Dominic végre felpillantott.

– Nem fogom elfelejteni. Megígérem! – Valami megvilant a szemében. – Tíz éve már. Hihetetlen.

– Hát, igen... – Azt hittem, szétreped az arcom a feszült mosolytól. – Tényleg hihetetlen. – Majd némi habozás után hozzátettem: – Nem vagy éhes? Melegíték egy kis kaját, közben meg mesélhetnél, milyen napod volt.

Megvolt az a rossz szokása, hogy elfelejtett enni, amikor nagyon belemerült a munkába. Ahogy ismerem, ebéd óta biztos nem evett semmit, csak a kávént öntötte magába. Annak idején, amikor a céget indította, még rendszeresen bejártam az irodájába, hogy rávegyem, napközben is egyen valamit, de aztán ahogy a Davenport Capital egyre csak növekedett, ő pedig már túl elfoglalt lett, felhagytam ezekkel a látogatásokkal.

– Nem, még pár dolgot el kell intézennem. Majd később bekapok valamit. – És már simogatta is tovább a telefonját, miközben elmélyülten ráncolta a homlokát.

– De... – *Azt hittem, mára már végeztél a munkával. Nem ezért jöttél haza?*

De nem mondtam ki hangosan. Semmi értelme olyan kérdést feltenni, amire az ember már eleve tudja a választ.

Hiszen olyan egyszerűen nincs, hogy Dominic végzett a munkával. Dominic munkája rosszabb, mint egy levakarhatatlan szerető.

– Ne várj meg. Egy ideig még a dolgozószobában leszek. – És ahogy elment mellettem, még egyszer végighúzta a száját az arcomon. – Jó éjt!

– Jó éjt... – mondtam én is, bár szerintem ő már nem is hallotta.

A szavak fájdalmasan visszhangoztak a fejedelmien berendezett nappalinkban. Hetek óta ez volt az első este, hogy ébren voltam, amikor hazajött, de a beszélgetésünk még azelőtt véget ért, hogy igazán elkezdődött volna.

Nagy nehezen elpislogtam a könnyeimet. És akkor mi van, ha hirtelen idegennek érzem a férjemet? Néha még saját magamat is idegennek éreztem, amikor belenéztem a tükörbe.

Végül is a Wall Street egyik leggazdagabb embere a férjem, egy gyönyörű luxuslakásban élek, a legtöbben ölni tudnának azért, hogy ilyen otthonuk legyen, emellett van egy kicsi, de jól menő vállalkozásom, és azzal foglalkozom, amit szeretek.

Semmi okom itt pityeregni.

Szedd már össze magad!

Vettem egy nagy levegőt, kihúztam magam, és kivittem a kajásdobozokat. Mire végeztem a takarítással, a szememből már eltűntek a könnyek, mintha soha nem is lettek volna ott.

2. FEJEZET

Dominic

Azt mondják, a baj nem jár egyedül, sőt, egyesek szerint a bajok mindig hármásával jönnek, és ugyan én egyáltalán nem vagyok babonás, most még az én fejemben is megfordult, hogy talán nem is akkora hülyeség ez a sok népi bölcsesség, amilyen egy szar napom volt.

Kezdődött azzal, hogy valami banális műszaki hiba miatt reggelre bekrepált a teljes levelezőrendszerünk meg a naptárunk, úgyhogy órákba telt, mire sikerült visszahozni mindent.

Aztán az egyik legjobb brókerem fogta magát, és beadta a felmondását. Azt mondja, kiégett, és mostantól jógaoktatóként éli majd az életét, mert neki éppen ez a hivatása.

Most meg, nem egészen egy órával az amerikai piacok zárása előtt kiszivárgott, hogy az egyik vállalat ellen, amelyben rohadtul nem kevés pénzünk áll, a Tőzsdefelügyelet vizsgálatot indít. A részvényárfolyam persze egyből mélyrepülésbe kezdett, vagyis a pozíciónk értéke percről percre csökkent, úgyhogy a remény, hogy ma időben hazamehetek, egy pilla-

nat alatt szertefoszlott, mint papír zsebkendő a mosógépben. Egy jól menő pénzügyi konglomerátum vezéréként egyszerűen nem tehettem meg, hogy a válságkezelést másokra bízom.

– Mi a helyzet? – Óriás léptekkel rohantam az irodámból a három ajtóval odébb található válságterem felé. Harminc másodperccel később már minden vezető munkatársam ott tolongott az ajtó előtt. Görcsbe rándult minden izmom. Percenként milliókat veszítettünk, most nem volt idő szarokdásra.

– Azt mondják, a Felügyelet most tényleg bekeményít. – Caroline, az irodavezetőm könnyedén tartotta velem a tempót. – Az új elnök szeretné újraosztani a lapokat. És a jelek szerint úgy véli, az a legjobb, ha rögtön az elején odavág az ország egyik legnagyobb bankjának.

Új seprű jól seper! Meg a faszom! Ezek mind olyanok, mint egy elszabadult elefánt a porcelánboltban. A régi elnökkel remekül megértettük egymást, de ez az új már most az agyamra megy, pedig még csak három hónapja vette át az irányítást.

Ahogy kinyitottam a tárgyaló ajtaját, rápillantottam az órára. Negyed négy. Úgy volt, hogy Alessandrával hatkor indulunk Washingtonba. Ha sikerül most rövidere zárnom ezt az értekezletet, innen egyenesen a reptérre megyek, és nem ugrom haza előtte, ahogy terveztem, akkor még összejöhet.

Az istenit! Hogy ennek a fasz elnöknek is pont az én házassági évfordulónon kell kiborítania a bilit!

Leültem a helyemre az asztalfőn, és már nyúltam is az öngyújtómért. Ösztönös mozdulat volt. Észre se vettem.

– Halljam a számokat!

A gondolataim egy ideig még Washington és a közelgő repülőút körül forogtak, de aztán ezek a kérdések lassan kiszorultak a fejemből, ahogy az öngyújtómat kattogtattam, miközben az embereim felvázolták a lehetőségeket, illetve két lehetséges megoldás előnyeit és hátrányait, azaz hogy most

akkor mi is megszabadulunk a bank részvényeitől, vagy inkább álljuk a sarat. Ez itt most valódi vészhelyzet volt, nem pörögtem a személyes dolgaimon. A tömör ezüst súlya a kezemben pedig segített, hogy a feladatra koncentráljak, és ne mindenféle gyanús hangokra figyeljek, amelyek ott pusmogtak a fejemben.

Pedig ezek a hangok mindig ott voltak, és olyan gondolatokkal bombázták az agyamat, mint hogy pontosan egyetlen rossz döntésnyire vagyok attól, hogy mindent elveszítsek. Hogy mindig is csak egy vicc voltam, egy hülye gyerek az árvaházból, akit a saját anyja is elhagyott, és kétszer is megbukott hatodikban.

A „problémás gyerek”, panaszkodtak a tanárain.

Az „idióta”, gúnyolódtak az osztálytársaim.

A „lógós”, sóhajtott a tanulmányi tanácsadóm.

Ezek a hangok ilyenkor, válság idején mindig felerősödtek. Sikerült felépítenem egy több milliárd dolláros birodalmat, de mindennap úgy éreztem, hogy bármikor rám omolhat az egész.

Katt. Lecsuk. Katt. Lecsuk. Egyre gyorsabban kattogtattam az öngyújtót, nagyjából követve a pulzusom gyorsuló ritmusát.

– Uram! – hatolt át Caroline hangja fülzúgásomon. – Mi legyen?

Nagy nehezen leráztam magamról a tudatomba betörő, nemkívánatos emlékeket. Megint ott láttam magam előtt a tárgyalót és a feszült arcokat.

Valaki közben elindított egy prezentációt, pedig ezerszer elmondtam már nekik, hogy utálok az ilyeneket. A jobb oldalon diagramok és számok megnyugtató elegye látszott, de a bal oldalon listába szedve több hosszú mondat terpeszkedett.

A betűk összefolytak a szemem előtt. Zagyva volt az egész. Az agyam tuti hozzáadott pár szót, másokat pedig törölt.

Éreztem, hogy a tarkóm felforrósodik, a szívem pedig olyan vadul dörömböl, mintha a mellkasomat akarná szétverni, és egyetlen nagy csapással eltüntetni a kivetített szavakat.

– Mit mondtam a céges prezentációk formátumáról? – Alig hallottam magam a bennem tomboló zajtól, ami minden másodpercben egyre hangosabb lett. Olyan érzés volt, mintha már csak az öngyújtóba kapaszkodnék. – Nem akarok kibaszott felsorolásjeleket látni!

Ahogy kimondtam ezeket a szavakat, a tárgyalóra halálos csend borult.

– Saj... sajnálom, uram – nyögte az elemző holtápadtan.
– Az asszisztensem...

– Magasról leszarom az asszisztensedet! – Elég bunkón viselkedtem, de most nem volt időm arra, hogy még emiatt is aggódjak. Anélkül is volt elég bajom. Forgott velem a világ, a halántékom mögött pedig már ott tombolt a migrén.

Katt. Lecsuk. Katt. Lecsuk.

Inkább csak a diagramokra összpontosítottam. Ez a fókuszváltás és az öngyújtó szerencsére eléggé lenyugtatott ahhoz, hogy megint tisztán tudjak gondolkodni.

Tőzsdefelügyelet. Részvények szabadesésben. Mi legyen a pozíciónkkal?

Képtelen vagyok kiverni a fejemből a gondolatot, hogy egyszer eljön a nap, amikor annyira elbaszom, hogy mindegyemet elveszítem... de ez rohadtul nem ma lesz.

Tudtam, mit kell tennünk, és amíg felvázoltam a stratégiát, vagyis hogy továbbra is tartjuk a pozíciókat a bankban, minden más hangot sikeresen elnémítottam a fejemben – még azt is, amelyik végig azt hajtogatta, hogy valami elképesztően fontos dolgot elfelejtettem.

3. FEJEZET

Alessandra

Nem jött haza.

Ott ültem a nappaliban, a bőröm jéghideg volt, és csak néztem, ahogy múlnak a percek. Már nyolc is elmúlt. Hatkor kellett volna indulnunk Washingtonba, de Dominic még mindig sehol. Se kép, se hang, amióta reggel elment dolgozni. Ha hívtam, egyből hangpostára kapcsolt, én meg nem akartam időpontot kérni az titkárnőjétől, mint valami szerencsétlen, akinek úgy kell könyörögnie, hogy a nagy Dominic Davenport akár csak egyetlen percet is rászánjon a drága idejéből.

Mégiscsak a felesége vagyok! Micsoda dolog az, hogy úgy kell keresgélnem meg találgatnom, hol lehet! Persze nem kellett nagy zseninek lenni ahhoz, hogy tudjam, épp mit csinál.

Dolgozik. Mert ő folyton dolgozik. Még a tizedik házassági évfordulónkon is. Annak ellenére, hogy többször megmondtam neki, hogy ez az utazás fontos, és hogy ne felejtse el.

Végre lett volna okom sírni, de nem jöttek a könnyek. Egyszerűen csak... kába voltam. A lelkem mélyén tulajdonképpen

számítottam is rá, hogy megint elfelejti, vagy ha nem, akkor elhalasztja az utazást. És talán az egészben ez a legszomorúbb.

– Mrs. Davenport! – A házvezetőnőnk, Camila frissen mosott ágyneművel a karján lépett be a szobába. Tegnap este jött vissza szabadságról, és egész nap takarított. – Azt hittem, már elment.

– Nem – mondtam, de furcsán üres volt a hangom. – És azt hiszem, ezen a héten már nem is megyek sehová.

– Hogyhogy... – kezdte, de aztán elharapta a mondatot. Rögtön kiszúrta ugyanis a kanapé mellett az utazótáskát, és az sem kerülte el a figyelmét, hogy a kezem az ölemben ökölbe szorul. Kerek, anyáskodó arcán a szánalom és az együttérzés furcsa elegye tükröződött. – Értem. Akkor összedobok egy kis vacsorát. Moquecát. Az a kedvence.

A sors iróniája, hogy gyerekkoromban a régi házvezetőnőnk is mindig hallevest csinált nekem, ha egy fiú összetörte a szívemet. Nem voltam éhes, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam vele.

– Köszönöm, Camila!

Ő visszament a konyhába, én pedig próbáltam rendet tenni a gondolataim között.

Most töröljem az összes foglalásunkat, vagy várjak? Dominic egyszerűen csak késik, vagy egyáltalán nem is megyünk? Ezek után akarok egyáltalán menni? Még ha ő akar is?

Úgy volt, hogy ezt a hétvégét Washingtonban töltjük, mert ott ismerkedtünk meg, és ott volt az esküvőnk is. Mindent szépen elterveztem. Vacsora abban az étteremben, ahova először mentünk, egy lakosztály egy hangulatos kis szállóban, se telefon, se munka. Ennek az utazásnak csak rólunk kellett volna szólnia, és mivel a kapcsolatunk egyre csak romlott, valahol azt reméltem, talán kicsit majd megint közelebb hoz minket egymáshoz. Talán egymásba szeretünk újra, mint oly sok évvel ezelőtt.

De rá kellett jönnöm, hogy szalmaszálakba kapaszkodom. Hiszen egyikünk sem ugyanaz az ember már, mint aki akkoriban volt. Dominic sem az a fiú már, aki annak idején képes volt több százszor meghajtogatni papírból a kedvenc virágomat a születésnapomra, és én sem vagyok már az az ábrándozó, csillogó szemű lányka.

– *Még nincs annyi pénzem, hogy megvegyem neked az összes virágot, amit megérdemelsz – mondta olyan ünnepélyes és hivatalos hangon, hogy muszáj volt mosolyognom, ahogy ott tartotta a kezében a színes papírvirágokkal teli üveget. – Ezért elkészítettem őket én magam.*

A lélegzetem is elakadt.

– *Dom...*

Tényleg több száz virág lehetett benne. Bele sem mertem gondolni, mennyi időbe telhetett ezeket elkészíteni.

– *Boldog születésnapot, amor! – A szája hosszú, édes csókban időzött az enyémen. – Egy nap majd ezer igazi rózsát veszek neked. Ígérem.*

Ezt az ígéretét meg is tartotta, cserébe viszont azóta vagy ezer másikat megszegett.

Egyetlen sós könnycsepp gördült le az arcomon, és térített magamhoz a kábulatomból.

Felálltam, és bizonytalan léptekkel bementem a legközelebbi fürdőszobába. Camila és a személyzet szerencsére túl elfoglalt volt ahhoz, hogy egyáltalán észrevegyenek, de nem akartam ott sírdogálni egyedül a nappaliban, olyan csomagok társaságában, amelyek nem mennek sehová, és a szívemben olyan reményekkel, amelyeket már túl sokszor zúztak porrá ahhoz, hogy még valaha is helyre lehessen hozni őket.

Hogy én mekkora egy hülye vagyok!

Mégis miért gondoltam, hogy a ma este más lesz? A tizedik házassági évfordulónk nagyjából annyit jelenthet Dominicnak, mint bármelyik közönséges péntek esti vacsora.

A tompa fájdalom pengévé élesedett, ahogy bezártam a fürdőszoba ajtaját. A tükörben megláttam magamat. Barna haj, kék szem, cserzett bőr. Pont úgy néztem ki, mint máskor, és mégis: alig ismertem fel a tükörből visszanező nőt. Mintha egy idegen vette volna magára az én arcomat.

Mi lett abból a lányból, aki képes volt szembezállni az édesanyjával, és csak azért sem lett belőle modell, mert mindenképpen főiskolára akart menni? Aki élvezte az életet, mindenféle magyarázkodás nélkül, felhőtlen jókedvvel és fékezhetetlen optimizmussal? És aki csak azért képes volt dobni egy fiút, mert az elfelejtette a születésnapját? Az a lány ezt soha nem tűrte volna! Nem ült volna ölbe tett kézzel egy férfira várva. Annak a lánynak még voltak céljai és álmai, de aztán ezek a célok valahogy elmaradoztak, és magába szívta őket a férje hatalmas becsvágya.

Ha még most is a kedvében járnék, ha szervezném a partikat, ha meghívnám vacsorára a megfelelő embereket, ha gondosan ápolnám a kapcsolatokat, akkor még most is hasznos lennék a számára. Az, hogy éveken át segitettem megvalósítani az álmát, valójában egyet jelentett azzal, hogy nem a saját életemet éltem. Csak eszköz voltam, amely egy célt szolgált.

Alessandra Ferreira eltűnt, a helyét pedig átvette Alessandra Davenport. A feleség, a háziasszony, a társalkodónő. Aki csak azért létezik, mert Dominic Davenporttal kötött házasságot. Az utóbbi egy évtizedben mindent, amit tettem, őerte tettem. És ezek után arra nem képes, hogy hazaszóljon, hogy késni fog a tizedik házassági évfordulónk kibaszott estéjén!

Ebben a pillanatban eltört a mécses.

Az egyetlen magányos könnycseppből kettő lett. Majd három. Majd egy egész szökőár, ahogy leomlottam a földre, és csak sírtam és sírtam. Minden szívfájdalom, minden csalódás, minden szomorúság és neheztelés, amit eddig magamba fojtottam, beleömlött a bánat folyójába, mely a harag kemény szikláit között hömpölygött. Annyi mindent nyomtam

el magamban az évek során, hogy most attól féltem, a saját elszabadult érzelmeimbe fogok belefulladni.

A hideg, kemény csempe mélyen belevájta a combom hátsó részébe. Egy örökkévalóság óta most először engedtem meg magamnak, hogy *érezzek* valamit, és ez elhozta a tisztánlátást.

Én ezt nem csinálom tovább.

Nem fogom azzal tölteni életem hátralevő részét, hogy rutinból élem a mindennapjaimat, és közben úgy teszek, mintha boldog lennék. Muszáj visszavennem az irányítást az életem felett, még ha ez azt is jelenti, hogy fel kell adnom mindent abból, amim most van.

Üres voltam, és ezer darabra törött a lelkem. És ezek a darabok túlságosan fájtak ahhoz, hogy összeseperjem őket.

Idővel aztán mégiscsak alábbhagyott a zokogásom, és mielőtt még lett volna időm meggondolni magam, felkeltem és visszamentem a nappaliba. A lakás az év minden napján automatikusan tartotta a huszonnégy fokot, mégis kirázott a hideg, amikor összeszedtem, amire még szükségem volt a hálószobából. A többi cuccom már amúgy is össze volt csomagolva, és ott várt minden a nappaliban.

Most nem állhatok le agyalni. Mert akkor talán visszaközölnék, az pedig olyan hiba lenne, amit nem engedhetek meg magamnak.

Ismerős csillogás ragadta meg a figyelmemet, amikor kihúztam a kerekas bőrönd fogantyúját. Egy pillanatig csak bámultam a jegygyűrűmet, és éreztem, ahogy egy új fájdalom szakad fel a mellkasomban, mintha a gyűrű maga is könnyörögne, hogy gondoljam át a dolgot.

A másodperc töredékéig haboztam csak, majd felszegtem az államat, lehúztam az ujjamról, és odatettem a kandalló fölé, az esküvői képünk mellé.

És végre megtettem, amit már rég meg kellett volna tennem.

Leléptem.

4. FEJEZET

Dominic

Ale! – A hangom furcsán visszhangzott a lakásban. –
Megjöttem!
Semmi.

Fintor az arcomon. Alessandra általában a nappaliban szokott üldögélni, amíg el nem jött a lefekvés ideje, márpedig ahhoz még korán volt. A válságértekezés után kellett tartanom még egyet, miután a befektetők annak rendje és módja szerint bepánikoltak a zuhanó részvényárfolyam miatt. De fél kilencre így is hazaértem. Szóval itt kellene lennie, hacsak nem ment el megint a barátnőivel valahová.

Felakasztottam a kabátomat az ajtó melletti bronzfogásra, kilazítottam a nyakkendőmet, próbáltam nem sok figyelmet szentelni annak a bizsergő érzésnek a fejemben, hogy itt valami marhára nincs rendben. De az az igazság, hogy a munkahe-lyi adrenalinfröccs után most kicsit nehezen forgott az agyam.

Emlékeszem, amikor Alessandra először ment el szórakozni Viviannel, és nekem egy szót sem szólt róla. Kis híján szív-rohamot kaptam. Aznap pont korábban értem haza, ő meg

nem volt sehol. Egyből a legrosszabbra gondoltam. Szinte mindenkit felhívtam, akit csak ismertem, mire méltóztatott visszahívni, és megnyugtató, hogy semmi baja.

Most is fogtam a telefonomat, de hiába, mert délután lemerült. A nagy káoszban még arra se volt időm, hogy rátegyem a töltőre.

A francia!

– Ále! – kiáltottam megint. – Hol vagy, *amor*?

Néma csend.

Átmentem a nappalin, majd fel a lépcsőn a második szintre. Negyvenmillió dollárért még Manhattanben is egész jó dolgokat lehet megkapni. Többek közt van magánlift is az ezeregyszáz négyzetméteres kétszintes luxuslakáshoz, ahonnan lélegzetelállító a kilátás: déli irányban jól látszott a Hudson folyó, északra a George Washington híd, nyugatra pedig New Jersey.

Mondjuk nekem mindez már fel se tűnt. Nem is maradtunk itt örökre. Ugyanis már szemet vetettem egy még nagyobb, még drágább luxuslakásra, amit az Archer Group épít. Nem számít, hogy az időmnek csak egy töredékét töltöm ott. A lakás státuszszimbólum. Vagyis, ha nem a legjobb, akkor nekem már nem is kell.

Kinyitottam a nagy hálószoba ajtaját. Arra számítottam, hogy Alessandrát összegömbölyödve találom majd az ágyban, vagy olvasgat a sarokban, de a háló is olyan üres volt, mint a nappali.

Aztán megláttam a bőröndöt a szekrény előtt. Ezt szoktam rövidebb utakra magammal vinni. De hát...

Abban a pillanatban megállt bennem az ütő.

Washington. Az évforduló. Este hatkor. Nem csoda, hogy egész délután éreztem, hogy valami nagy baj lesz. Az átkozott házassági évforduló totál kiment a fejemből.

– *Bassza meg!* – kaptam elő a telefonomat megint, de persze továbbra sem működött.

Cifra káromkodások közepette egymás után húzogattam ki a fiókokat, hátha találok egy töltőt, miközben a szerda esti beszélgetésünk emlékfoslányai tódultak az agyamba.

Dom. Ez tényleg fontos.

Nem fogom elfelejteni. Megígérem!

A gyomromban a rettegés nyálkás gombóccá keményedett. Máskor is volt már olyan, hogy megfeledkeztem egy-egy randevúnkról. Nem azt mondom, hogy büszke vagyok rá, de nekem a munkámmal jár, hogy az utolsó pillanatban is beüthet a krach, és úgy tűnt, Alessandra ezt megérti. Viszont volt egy olyan érzésem, hogy ezt most nem úszom meg szárazon. És nem is csak a házassági évforduló miatt.

Végre találtam egy töltőt. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a telefon annyira magához tért, hogy be lehessen kapcsolni.

Hat nem fogadott hívás Alessandrától. Mind délután öt és este nyolc között. Azóta semmi.

Megpróbáltam visszahívni, de egyből hangpostára kapcsol. Elnyomtam magamban egy újabb kikíváncozó káromkodást, és inkább a következő kézenfekvő lehetőséget választottam: a barátnőit. A számukat ugyan nem tudtam, de szerencsére ismertem valakit, aki igen.

– Dominic vagyok – mondtam nyersen, amikor Dante felvette. – Vivian ott van? Beszelnem kell vele.

– Neked is szép estét! – gúnyolódott. Dante Russo jó barátom, régi ügyfelem, a világ legnagyobb luxuscikk-forgalmozó konglomerátumának vezérigazgatója. De ami a legfontosabb: Vivian az ő a felesége, akivel Alessandra tavaly igencsak közeli barátságba került. Ha valaki tudhatja, hol a feleségem, akkor az ő. – Megtudhatnám, hogy pontosan miért is kell beszélned Viviannel péntek este?

A hangjából kiérződött egy csipetnyi gyanú. Hihetetlen, hogy védi mindenkitől a feleségét, ami már csak azért is rö-

hej, mert az eljegyzéskor még egyáltalán nem is akarta feleségül venni.

– Alessandráról van szó – szögeztem le, de további részleteket nem közöltem.

A házasságom rohadtul nem tartozik rá.

Rövid szünet.

– Oké, tartsd egy kicsit.

– Halló? – hallottam két másodperccel később Vivian elegáns, kedves hangját a vonalban.

– Alessandra veled van? – kérdeztem köszönés nélkül. Lehet, hogy bunkóság volt, de nem érdekelt. Most csak az számított, hogy megtaláljam a feleségemet. Késő este volt már, New York meg tele van mindenféle baromarcúval. Tiszta ideg voltam. Lehet, hogy elraborták...

A gyomrom görcsbe szorult.

– Nincs – mondta Vivian gyanúsán hosszú hallgatás után.
– Miért?

– Mert itthon sincs, és ő nem olyan, hogy csak úgy elmegy itthonról ilyen későn. – A házassági évfordulóval kapcsolatos bonyodalmakat nemes egyszerűséggel átugrottam. Mondom, a házasságunk a mi dolgunk, nem tartozik másra.

– Talán Isabellával vagy Sloane-nal van.

Isabella és Sloane. Alessandra másik két barátnője. Őket nem ismerem annyira, mint Viviant, de ez nem számít. Még azzal a szerencsétlen macskás öregasszonnyal is hajlandó lennék elbeszélgetni, aki folyton ott alszik az előcsarnokban, ha tudná, hol van Alessandra.

De Isabella és Sloane szintén nem tudtak semmit Alessandráról, őt magát pedig továbbra is hiába hívtam, csak a hangpostát értem el.

A fenébe, Ále! Hol vagy már?

Lementem a földszintre, és majdnem beleütköztem Camilába.

– Mr. Davenport! – A szeme elkerekedett. El is felejtetem, hogy ő már visszajött a szabadságáról. – Üdvözlöm...

– Hol van?

– Kicsoda?

– Alessandra! – sziszegtem a fogam között. Lassan már úgy éreztem magam, mint egy papagáj, de Camila tuti itt volt, amikor Alessandra lelépett.

– Ó, Mrs. Davenport? Igen, nagyon felzaklatta, hogy lemaradtak a repülőről. – A házvezetőnőnk, ha akarta volna, sem tudta volna leplezni a rosszallását. – Ezért aztán elkészítettem neki a kedvenc ételét, hogy kicsit felvidítsam, de ő közben elment.

– És maga nem hallotta, amikor elment – mondtam ridegen.

– Nem.

Camila tekintete ide-oda pattogott a szobában.

Alapvetően nagyon bírtam ezt a nőt. Remekül vezette a háztartást, diszkrét volt, és Alessandra is őt szerette a legjobban a személyzet tagjai közül, de ha most eltitkol előlem valamit, és Alessandrának ezért baja esik...

Síri csend.

– Még egyszer megkérdem – mondtam fenyegető visszafogottsággal. A vér úgy zúgott a fülemben, hogy alig hallottam a saját szavaim. – *Hol van a feleségem?*

Camila nyelt egy nagyot. Láttam rajta, hogy ideges.

– Tényleg nem tudom, uram. Mondom, mire én kijöttem a konyhából, ő már nem volt sehol. De ahogy kerestem a lakásban... – elhallgatott, és elővett valamit a zsebéből –, ...ezt találtam a kandallón.

Ismerős gyémánt csillant a tenyerében. Alessandra jegyűűje.

Éreztem, ahogy felkavarodik a gyomrom.

– Már be akartam vinni a dolgozószobájába – folytatta Camila. – De aztán...

– Nagyjából mikor mehetett el?

– Úgy egy fél órája.

A válasz még el sem hagyta a száját, amikor már ki is kaptam a kezéből a gyűrűt, és megindultam a lift felé. A szívem a rettegés, a pánik és még valami más, számomra megfoghatatlan érzélem borzalmas ritmusát kalapálta a bordáim mögött.

Fél óra. Már majdnem kilenc volt, Alessandra pedig utoljára nyolc körül hívott, vagyis akkor még valószínűleg itthon volt, tehát Camila nem sokkal a távozása után találta meg a gyűrűt. Még nem lehet olyan messze.

Erősen szorítottam a gyűrűt a markomban. Alessandra soha nem vette volna le, hacsak...

Nem. Egyszerűen csak dühös volt. És joggal. Oké. De megtalálom, elmondom neki, hogy mi történt, és szépen minden visszatér a normális kerékvágásba. Alessandra a legmegértőbb ember, akit ismerek. Biztos megbocsátja ezt is.

A gyémánt mélyen belevájt a tenyerembe.

Minden rendben lesz. Muszáj, hogy rendben legyen minden. Más elképzelni sem tudok.

5. FEJEZET

Alessandra

Úgy döntöttem, nem valamelyik barátnőmhöz megyek, inkább bejelentkeztem egy szállodába, és készpénzzel kifizettem előre egy teljes hetet. Nem akartam, hogy Dominic a hitelkártyámon keresztül lenyomozza, hol vagyok. Szerencsére volt saját pénzem a Floria Designsból, és amikor az üzlet kezdett beindulni, előrelátóan összeraktam egy kis készpénzes csomagot otthonra vészhelyzet esetére. Arra bőven elég volt, hogy fedezzem belőle a szálloda költségét, amíg kitalálom, hogyan tovább.

Hogy szó nélkül lelépni gyávaság volt? Bizonyára. De muszáj volt tisztáznom magamban pár dolgot. Ezért nem szóltam a barátnőimnek sem azonnal.

Amikor eljöttem otthonról, kikapcsoltam a telefonomat, és úgy is hagytam, amíg szépen kipakoltam és lezuhanyoztam. Közben pedig igyekeztem nem az elmúlt órák eseményein pörögni, és próbáltam figyelmen kívül hagyni azt az éles fájdalmat a mellkasomban.

– Dom! – Nevettem, amikor Dominic belépett a zuhany alá, és hátulról átkarolta a derekamat. – Nem úgy volt, hogy rendelsz valamit a szobaszerviztől?

– Az már megtörtént – húzta végig a száját a vállamon, majd fel a nyakamon. És bár a forró gőz előntötte a fürdőszobát, csupa libabőr lett a testem az érzéki érintésétől. – De arra gondoltam, talán inkább mégiscsak a desszerttel kezdenék...

– És ha én nem? – ugrattam. – Mi van, ha én a dolgok megszokott rendjét akarom követni? Nem mindenki fütyülhet úgy a szabályokra, mint te.

– Nos, ez esetben... – Dominic szája elérte az ajkam sarkát. Az egyik kezével megmarkolta a mellemet, a másikkal pedig szép lassan benyúlt a lábam közé. A gyönyör előntötte a testemet, és önkéntelenül is kicsúszott a számon egy kéjes sóhaj. – ...valahogy meg kell győzzelek, nem igaz?

Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy a forró víz lemossa a könnyeimet. Sok-sok kilométer és több mint egy teljes évtized választott el bennünket attól az első hétvégi kiruccanásunktól, de most is szinte még éreztem a testemen ölelésének erejét. Kétszer is szexeltünk a zuhany alatt. Mire kijöttünk, a szobába rendelt étel kihűlt, de nem számított. Ugyanolyan jóízűen faltuk be, mintha csak az orrunk előtt tálalták volna.

Valamivel tovább maradtam a zuhany alatt, mint kellett volna, de a víz, a meleg és az érzelmek, amelyek az este folyamán elszabadultak bennem, együttes erővel vetették rám magukat. Amikor aztán bedőltem az ágyba, a fejem talán még el sem érte a párnát, én már aludtam is.

Másnap reggel végre bekapcsoltam a telefonomat. Rengeteg nem fogadott hívást, szöveges és hangüzenetet jelzett. Dominictól és a barátnőimtől. Amikor hazaért, és látta, hogy nem vagyok otthon, biztos őket hívta először.

Küldtem egy rövid üzenetet a csoportunknak, amelyben biztosítottam őket, hogy nincs semmi bajom, és hogy később

mindent elmesélek majd, aztán vettem egy nagy levegőt, és meghallgattam Dominic üzeneteit.

Amint meghallottam a hangját, elszorult a szívem. Ahogy végighallgattam az üzeneteket, szinte éreztem, hogy egyre jobban eluralkodott rajta a pánik.

Dominic: Hol vagy?

Dominic: Ále, ez nem vicces.

Dominic: Sajnálom, hogy lekéstük a gépet. Vészhelyzet volt a cégnél, és muszáj volt elrendeznem a dolgot. De attól még nem kell lefújunk az egész utat.

Dominic: A francba is, Alessandra. Megértem, hogy haragszol, de legalább annyit írj, hogy nincs semmi bajod. Én nem is... a szentségit!

A szitkozódások mellett tisztán lehetett hallani, hogy az utcán mászkál. Pedig ezt az üzenetet hajnali fél négykor küldte. Mi a fenét keresett az utcán éjnek évadján?

Téged.

Amint a gondolat felmerült a fejemben, egyből el is hessegettem, részben, mert nem hittem, hogy az új Dominic képes lesz ilyesmire, részben pedig, mert túlságosan fájt arra gondolni, hogy *mégis* megtette.

Az utolsó üzenete két órával ezelőtt, reggel 6:23-kor érkezett.

Dominic: Hívj vissza! Kérlek!

A szorítás a mellkasomban szinte elviselhetetlenné fokozódott. Nem álltam készen arra, hogy szembenézzek vele, de az alvás eloszlatta a tegnapi esti érzelmi ködöt, és Dominic hangjában a kétségbeesés egyből le is nullázta a korábbi fogadalmamat, hogy addig távolról elkerülöm, amíg nincs egy épkezláb tervem. Talán mégiscsak jobb szembenézni vele, és

egy hirtelen rántással letépni a ragtapaszt, hogy úgy mondjam, mint hagyni, hogy elfertőződjön alatta a bizonytalanság.

– Violet Hotel. – Esélyt sem adtam neki, hogy megszólaljon, amikor felvette. – Lower East Side.

Máris kinyomtam. A gyomrom így is remegett az idegtől. Tegnap este nem vacsoráztam, de hiába, az ételnek még a gondolatától is egyből émelyegni kezdtem. Ennek ellenére a minibárból megettem a magkeverékeket. Muszáj volt valami energiát pumpálnom magamba. Mert Dominic egyvalamiben verhetetlen: a meggyőzésben. Mindig képes rávenni másokat, hogy azt tegyék, amit ő akar.

És valóban. Már most ott tartottam, hogy kezdtem elbizonytalanodni. Ahogy a reggeli napfényben elnéztem a gyűrűsujjamat, olyan lehetetlenül csupasznak tűnt, és ez a tegnapi döntésem is eléggé elhamarkodottnak érződött. Talán mégiscsak meg kellett volna várnom és beszélni vele, mielőtt csak úgy kisétálok az ajtón? És ha...

Kopogtak.

A gyomrom újra megremegett. Máris megbántam, hogy elárultam, hol vagyok. De most már késő.

Ez csak egy ragtapasz. Gyerünk, tépd le! Essünk túl rajta!

De mentális rákészülés ide vagy oda, az elém tároló látványra semmi nem készíthetett volna fel.

– Úristen! – nyögtem önkéntelenül is, ahogy kinyitottam az ajtót.

Dominic borzalmasan nézett ki. A haja csupa kóc, az ingje gyűrött, a szeme alatt hatalmas karikák. A ruhája rátapadt a testére, és a máskor patyolat tiszta cipője most úgy nézett ki, mintha egy mocsáron vágott volna keresztül.

– De hát mi... – Esélyem sem volt végigmondani a kérdést, mert egyből megragadta a karomat, és aggódó tekintettel gyorsan végmért.

– Hála istennek, semmi bajod – tompította a megkönnyebbülés a hangja élet. De így is olyan rekedt volt, mint aki

most lábadozik egy csúnya megfázásból, vagy mintha egész éjjel üvöltözött volna.

– Én jól vagyok. – *Mármint fizikailag.* – De te csuromvíz vagy!

A ruhájából folyamatosan csepegett a víz a padlóra. Ennek ellenére behúztam a szobába, és becsuktam az ajtót. Ez itt nem volt éppenséggel egy luxusszálló, de azért így sem akartam megkockáztatni, hogy bárki más így lásson vagy halljon bennünket. Manhattan egy kis sziget, a manhattani felső tízezernek nevezhető társaság pedig még annál is kisebb.

– Megáztam. – Dominic tekintete végigpásztázott a szobán, és megakadt a nyitott bőröndömön. – És elég nehéz meglátni a pocsolókat hajnali négykor.

– Minek kóborolsz odakint hajnali négykor?

Úgy nézett rám, mint aki nem hisz a fülének.

– Hogy minek? Este arra értem haza a munkából, hogy a feleségem sehol, a jegygyűrűje meg ott csücsül a kibaszott házvezetőnők zsebében. Ha hívom, nem veszi fel. És egyik barátnője sem tudja, hol van. Már azt hittem, hogy... – Nagy levegőt vett, és szép lassan kifújta, mintha minden erejével próbálna uralkodni magán. – Elmentem a szokásos helyeitekre, de persze egy idő után már mind zárva volt. Úgyhogy riasztottam a biztonsági csapatomat, hogy járják végig a várost, én meg bejártam a kedvenc parkjaidat. Hátha ott vagy valahol. Nem is tudom...

Hirtelen alig kaptam levegőt, ahogy elképzeltem, hogy Dominic éjnek évadján a szakadó esőben járja az utcákat, és engem keres. Ez valahogy annyira nem illett ahhoz a rideg, közönyös férfihoz, akinek a társaságához az utóbbi időben hozzászoktam, hogy már-már olybá tűnt, mintha most találna csak ki az egészet, és mindez nem is a valóságban történt volna meg.

De a bizonyítékok mellette szóltak, amitől egy újabb, bérítő fájdalomhullám szaladt végig a mellkasomon.

Bárcsak mindig ilyen fontos lettem volna neki! Bárcsak ne kellett volna eljönnöm otthonról, hogy láthassak egy kis darabot abból a férfiből, akibe beleszerettem!

– Mikor értél haza? – kérdeztem halkán.

Az arcán a vörös fakó árnyalata jelent meg.

– Fél kilenckor.

Két és fél órával a tervezett indulási idő után. Azon tűnődtem, vajon egyszerűen elfelejtette a házassági évfordulót, vagy emlékezett rá, csak nem foglalkozott vele. Hirtelen nem tudtam eldönteni, melyik a rosszabb, de végül is nem számított. A végeredmény ugyanaz.

– Nem akartam lekésni a járatot – mondta. – A cégnél vészhelyzet volt. Kérdezd meg Caroline-t. A Tőzsdedefelügyelet...

– Na, helyben vagyunk! – Az iménti aggodalmam rögtön semmivé lett, és a helyét átvette az ismerős fásultság. És nem az a fajta, amit az ember egy álmatlan éjszaka után érez, hanem ami évek alatt alakul ki benne, amikor unos-untalan ugyanazt az egy kifogást kapja válaszul mindenre. – A cégnél megint vészhelyzet volt. Ha nem a tőzsdedefelügyelet, akkor valami pánik a piacon. Ha nem az, akkor valami vállalati botrány. Bármi is legyen, neked a munka mindig fontosabb. Mindig az az első. Fontosabb, mint én. Fontosabb, mint *mi*.

– De hát ezeket a dolgokat nem hagyhatom figyelmen kívül! – mondta határozottan. – Sok ember pénze függ tőlem. *Dollármilliárdok* múlnak a döntéseimen. Az összes alkalmazottam és a befektetők...

– És én? Velem mi van? Én nem számítok?

– De... Dehogynem – dadogta kicsit megdöbbenve.

– És amikor én arra számítottam, hogy majd időben hazajössz, ahogy ígérted? – Az érzelmek hirtelen gombóccá keményedtek a torkomban. – Az nem volt annyira fontos, mint a több milliárd dolláros céged, ugye? Pedig valószínűleg nem

roppant volna bele, ha *egyetlen* hétvégére nélkülöznie kellett volna téged!

Feszült, fojtogató csend telepedett ránk.

– Emlékszel a főiskola utolsó évére? – nézett mélyen a szemembe hosszú hallgatás után. – Akkor is alig találkoztunk az iskolán kívül, mert három állást kellett vállalnom, hogy egyáltalán meg tudjak élni. Zacskós levest ettünk a randikon, mert arra nem volt pénzem, hogy egy normális étterembe elvigyelek. Szó szerint nyomorogtam, és megfogadtam, hogy ha valaha is sikerül kijutnom abból a helyzetből, soha többé nem kerülök vissza. És így is lett. Soha nem kellett nélkülözünk. Nézz csak meg minket – mutatott rám és magára. – Mindenünk megvan, amiről valaha is álmodtunk, de ezt csak úgy tudom *megtartani*, ha normálisan végzem a munkámat. A luxuslakás, a menő ruhák, az ékszerek. Ez...

– ...kell a francnak, ha közben már soha nem is találkoztunk! – A frusztráció most érte el bennem a forráspontot. – Engem *nem érdekel* a lakás, a csodaszép ruhák, meg a magángép. Jobb szeretnék inkább egy normális férjet. Egy igazit, aki nem csak papíron része az életemnek.

Talán azért nem értettem, mert én jómódú családból származom, és nem tudtam teljesen átérezni mindazokat az akadályokat, amelyeket Dominicnak le kellett küzdenie, hogy odáig eljusson, ahol most van. És lehet, hogy túlságosan is kilógtam a körből ahhoz, hogy felfogjam, mekkora a tét a Wall Streeten. De azt tudom, hogy *ezerszer* boldogabb voltam vele, amikor zacskós levest ettünk a kollégiumi szobájában, mint bármelyik csilivili gálaesten, a drága ékszerek és a hamis mosolyok tengerében.

Dominic tekintete elkomorult.

– Ez nem ilyen egyszerű. Nekem nincs gazdag családom, akikre támaszkodhatnék, ha a dolgok rosszra fordulnak, Ále – mondta keményen. – Itt *minden* tőlem függ.

– Az lehet, de te Dominic Davenport vagy. *Milliárdos*, az isten szerelmére! Nem igaz, hogy nem engedhetsz meg magadnak egy nyamvadt hétvégét! A fenébe is, ha most, ebben a percben nyugdíjba vonulnál, akkor is elég pénzed lenne ahhoz, hogy életed végéig luxusban élj!

Nem értette. Egyből láttam a makacs nézésén.

Hirtelen elszállt belőlem minden erő, és a kimerültség már nem ismert kegyelmet.

Már csak suttogni bírtam:

– Ez volt a tízéves házassági évfordulónk.

Láttam, hogy Dominic nyel egyet.

– De még most is elmehetünk! – mondta. – Van még majdnem két teljes napunk. Még mindig megünnepelhetjük úgy, ahogy szerettük volna.

Akárhogy is próbáltam elmagyarázni neki, nem értette, hogy min húztam fel magam. Itt most nem fizikai természetű, kézzelfogható dolgokról volt szó. Nem a repülőjegy volt a lényeg, és nem is az asztalfoglalás. Ez itt most már arról szólt, hogy alapvetően különböző értékek mentén definiáljuk, hogy mi kell egy kapcsolat működéséhez. Én a minőségi időben és a beszélgetésben hiszek, ő pedig abban, hogy a pénz mindent megold.

Mindig is ambiciózus volt, de régen még azt hittem, hogy egyszer majd eléri azt a pontot, amikor elégedett lesz azzal, amije van. De most megértettem, hogy neki nem létezik ilyen pont. Neki soha semmi nem lesz elég. Minél többet szerez valamiből – legyen az pénz, státusz, hatalom –, annál többet akar belőle, és semmi más nem érdekli.

Lassan megcsóváltam a fejem.

– Nem.

Amikor reggel felébredtem, még nem igazán tudtam, mit is akarok, de mostanra kitisztult a kép.

Ha beledöglök is. Akkor is, ha most tényleg az lenne a legkönnyebb, hogy egyszerűen a karjaiba vetem magam, és bele-

merülünk mindannak az emlékébe, amik valaha voltunk. Ezt én most végigcsinálom. Hiszen már csak az árnyéka vagyok az egykori önmagamnak! És ha ezen nem változtatok addig, amíg még tudok, elporladok, és nem leszek más, mint egy halom elvesztegetett idő és egy sor meg nem valósult álom.

Dominic pillantásából eltűnt a makacs csillogás, helyét átvette a bizonytalanság.

– Akkor gyere haza velem, és otthon megbeszélünk mindent.

Megint megráztam a fejem, és próbáltam nyugodtan lélegezni, pedig a szívem majd megszakadt.

– Nem, én nem megyek vissza.

Hirtelen elcsendesedett. A bizonytalanságból felismerés lett, ami hitetlenséggé keményedett az arcán.

– Ále...

– El akarok válni.